

Sygn. akt V CSK 162/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku A. Spółki z o.o. w W.  
przy uczestnictwie T. S.A. w K.  
o ustanowienie służebności przesyłu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Według art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawca zarzucił zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 21 października 2015 r. naruszenie art. 231, 234, 365, 366, 391 § 1, art. 520 § 2 i 3 k.p.c., art. 6, 7, 172 § 1 i 2, art. 175, 176 § 1, art. 292, 348, 352 § 2, art. 305<sup>2</sup> k.c., art. 1 ust. 1 i art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli, art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 5 lutego 1993 r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych, art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 2, 21 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 3, art. 64 ust. 1, 2 i 3 i art. 87 ust. 1 Konstytucji - w różnych układach i powiązaniach - a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił oczywistą jej zasadnością ze względu na rażące nieprawidłowości zaskarżonego postanowienia w zakresie dotyczącym terminu zasiedzenia i oceny dobrej wiary uczestnika postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398<sup>9</sup> §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11,

13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Innymi słowy, przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, red., Kodeksu postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2010, s. 233 i 234). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z przepisów powołanych w skardze kasacyjnej wnioskodawcy, w szczególności w zakresie odnoszącym się do terminu zasiedzenia i oceny dobrej wiary uczestnika postępowania.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawcy do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 7 pkt 3 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz.U.2013.490), a także § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).